

Neprihănirea lui Hristos și părășia cu natura divină

30 mai 2004

Gili Cârstea

Fără înțelegerea doctrinei sanctuarului, omenirea se poate ameți la nesfârșit cu expresii evlavioase precum dragoste, relație, creștere spirituală, dezvoltate în Hristos. Problema este că, despărțiți de natura divină, nu vom putea trăi în neprihănire. Iar situația devine și mai complicată când observăm, chiar la păzitorii luminii, cum se înmulțesc eforturile de a stimula evlavia, deși unirea cu natura divină este batjocorită. Taina fărădelegii contează foarte mult pe eforturile de a păzi legea fără părășia de natură divină.

Poate înțelegerea acestui pericol a făcut-o pe sora White să vorbească atât de categoric despre acest aspect al sanctuarului, unde, spunea Domnul, „Mă voi întâlni cu tine.” Iată câteva raze de lumină extrem de serioase:

„Fiecare dintre noi vom fi groaznic ispitiți; credința noastră va fi probată deplin. Trebuie să avem o legătură vie cu Dumnezeu; trebuie să fim părăși de natură divină; atunci nu vom fi înșelați de amăgirile dușmanului” (2SM 50).

„Oamenii pot cunoaște adevărul doar fiind ei înșiși părăși de natură divină” (2SM 368).

„Viața lui Hristos este o descoperire despre ce pot deveni ființele omenești căzute, prin unire și legătură cu natura divină” (FILB 219).

„Hristos a venit să ne facă părăși de natură divină și viața Lui declară că omenescul unit cu divinul nu comite păcat” (MB 180).

„Cel ce devine părăș de natură divină va fi în armonie cu marele standard al neprihănirii lui Dumnezeu, legea Sa cea sfântă. Aceasta este regula prin care Dumnezeu măsoară faptele, acțiunile oamenilor. Prin lege va fi probat caracterul la judecată” (COL 248).

„Este puțin probabil ca mintea omenească să înțeleagă lățimea, adâncimea și înălțimea realizărilor spirituale care pot fi atinse devenind părăși de natură divină... Hristos trebuie să fie totul în noi; viața Sa trebuie să circule prin noi așa cum circulă sângele prin vene. Duhul Său trebuie să fie o putere vitală care să ne facă să influențăm pe alții să devină asemenea cu Hristos și cu sfinții” (OHC 60).

„Dumnezeu se oferă să unească divinitatea Sa cu omenescul nostru și când supunem permanent și deplin voința noastră naturii divine, păcatul este aruncat afară, iar desăvârșirea

creștină în Hristos este atinsă. Nu putem estima la justa valoare importanța unirii dintre divinitate și umanitate” (TM 47).

„Hristos a venit în chip omenesc și prin ascultarea Sa desăvârșită a dovedit că omenescul combinat cu divinul poate urma fiecare precept al lui Dumnezeu” (COL 314).

„În viața și caracterul Său, El nu a descoperit numai caracterul Tatălui, ci și posibilitățile omului. El a fost reprezentant al lui Dumnezeu și exemplu al omenirii. El a prezentat lumii ce poate deveni omenescul când este unit prin credință cu divinul” (Signs of the Times, 5 iunie 1893).

Cu adevărat, nu putem estima la justa valoare importanța unirii dintre cele două naturi. Și totuși, această unire este tot mai mult o piatră de poticnire în mijlocul nostru, ca popor. Pana cărturarilor s-a pus la lucru pentru a convinge poporul judecății că părtășia de natură divină este doar o metaforă, speculată de unii spre a tulbura poporul. Dar Hristos și viața Lui neprihănită stau ca un monument că omenescul, atunci când este unit cu divinul, poate urma fiecare precept al lui Dumnezeu.